

Sygn. akt VII U 852/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2017 r. w Warszawie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 25 maja 2017 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że wznawia odwołującemu J. K. wypłatę emerytury za okres od 1 grudnia 2016 r. do 31 marca 2017 r.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz J. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

J. K. w dniu 30 czerwca 2017r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 maja 2017 roku, znak: (...), ustalającej wysokość emerytury i podejmującej jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2017r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczony zarzucił błędne ustalenie daty podjęcia emerytury, która powinna być ustalona na dzień 1 grudnia 2016r., a nie na dzień 1 kwietnia 2017r. Z tego względu wniósł o:

- zmianę decyzji w ww. części poprzez przyjęcie, że datą wznowienia wypłaty świadczenia powinien być 1 grudnia 2016r. oraz
- zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że decyzją z dnia 25 maja 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił datę podjęcia wypłaty emerytury na dzień 1 kwietnia 2017r. Takie ustalenie jest jednak wadliwe, bowiem ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy z (...) sp. z o.o. z dniem 30 listopada 2016r. Wobec tego, po złożeniu wniosku o wypłatę emerytury, data podjęcia jej wypłaty powinna być określona na dzień 1 grudnia 2016r., a nie na dzień 1 kwietnia 2017r. (odwołanie z dnia 27 czerwca 2017r., k. 2 – 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że wykonując wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 marca 2017r., wydany w sprawie o sygn. VIIU 1159/16, decyzją z dnia 19 maja 2017r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę. Wypłata świadczenia podlegała zawieszeniu, ponieważ J. K. kontynuował zatrudnienie (art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS). W dniu 28 kwietnia 2017r. do Oddziału wpłynął wniosek ubezpieczonego o ponowne ustalenie emerytury, do którego dołączono świadectwo pracy potwierdzające ustanie zatrudnienia z dniem 30 listopada 2016r. Po rozpoznaniu wskazanego wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 25 maja 2017r. ponownie ustalił wysokość emerytury i podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 kwietnia 2017r., tj. od miesiąca złożenia wniosku. Dla uzasadnienia prawidłowości takiego działania powołane zostały przepisy art. 133 ust. 1 pkt 1 i art. 135 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ze szczególnym zaakcentowaniem tej części wskazanych przepisów, w których ustawodawca wskazał, że ustalenie prawa do świadczenia czy wznowienie wypłaty następuje nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub o ponowne rozpatrzenie sprawy (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 lipca 2017r., k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. w dniu 28 kwietnia 2016r. złożył wniosek o emeryturę, do którego dołączył świadectwa pracy potwierdzające okresy składowe i nieskładowe (wniosek o emeryturę z załącznikami, k. 1 – 14 akt emerytalnych). W dacie złożenia wskazanego wniosku pozostawał wciąż w zatrudnieniu w (...) sp. z o.o. w C.. Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 30 listopada 2016r. (świadectwo pracy z dnia 1 grudnia 2016r., k. 68 akt emerytalnych i k. 5 a.s., rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 27 października 2016r., k. 4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 17 czerwca 2016r. odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury, zgodnie z wnioskiem z dnia 28 kwietnia 2016r. (decyzja ZUS z dnia 17 czerwca 2016r., k. 37 – 39 akt emerytalnych). Ubezpieczony złożył od niej odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (odwołanie z dnia 26 lipca 2016r., k. 40 akt emerytalnych). Po rozpoznaniu odwołania, wyrokiem z dnia 29 marca 2017r., wydanym w sprawie oznaczonej sygnaturą VIIU 1159/16, zaskarżona decyzja została zmieniona w ten sposób, że J. K. zostało przyznane prawo emerytury od dnia 1 kwietnia 2016r. Jednocześnie Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 marca 2017r., k. 54 akt emerytalnych).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który wniósł o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, nie złożył apelacji od wyroku. Wyrok z dnia 29 marca 2017r. stał się prawomocny i sprawa została przekazana w celu wykonania wyroku (wniosek z dnia 8 maja 2017r., k. 59 – 60 akt emerytalnych, przekazanie akt w celu wykonania z dnia 9 maja 2017r., k. 62 akt emerytalnych).

W międzyczasie, w dniu 28 kwietnia 2017r., J. K. złożył wniosek o ponowne ustalenie emerytury, w którym wniósł o wypłatę świadczenia w pełnej wysokości i dołączył do wniosku dodatkowy dokument w postaci oryginału świadectwa pracy z dnia 1 grudnia 2016r., potwierdzającego stosunek pracy w (...) sp. z o.o. w C. trwający od 1 marca 2012r. do 30 listopada 2016r. (wniosek o ponowne ustalenie emerytury, k. 67 akt emerytalnych, świadectwo pracy z dnia 1 grudnia 2016r., k. 68 akt emerytalnych).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 19 maja 2017r. przyznał J. K. emeryturę od dnia 1 kwietnia 2016 roku, tj. od daty określonej wyrokiem Sądu. Jednocześnie na podstawie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Poinformował również ubezpieczonego, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedstawić w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była

wykonywana bezpośrednio przed nabycia prawa do emerytury (decyzja ZUS z dnia 19 maja 2017r., k. 65 – 66 akt emerytalnych).

Kolejną decyzją z dnia 25 maja 2017r., wydaną po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 kwietnia 2017r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił wysokość emerytury J. K. i podjął jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2017r., tj. od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek (decyzja ZUS z dnia 25 maja 2017r., k. 69 – 70 akt emerytalnych).

Od decyzji z dnia 25 maja 2017r. J. K. wniósł odwołanie (odwołanie z dnia 27 czerwca 2017r., k. 2 – 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o powołane dowody z dokumentów zgromadzone przez organ rentowy, a także złożone przez stronę odwołującą się wraz z odwołaniem. Zdaniem Sądu były one wiarygodne i korespondowały ze sobą tworząc spójny stan faktyczny, który zresztą nie był kwestionowany przez strony i pozostawał niesporny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 maja 2015r. zasługiwało na uwzględnienie.

Sporny w rozpatrywanej sprawie nie był stan faktyczny, ale to, od jakiej daty powinno nastąpić wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego. Organ rentowy podejmując wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2017r. powołał się na art. 133 ust. 1 pkt 1 i art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017r., poz. 1383), zwanej dalej ustawą emerytalną. Pierwszy ze wskazanych przepisów stanowi, że w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3. Z kolei art. 135 ust. 1 przewiduje, że w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2.

Zdaniem Sądu, odwołanie się przez organ rentowy do wskazanych przepisów, jest nieuzasadnione, tak samo, jak nieuzasadnione było wydane przez Zakład dwóch decyzji – z dnia 19 maja 2017r. i z dnia 25 maja 2017r. Organ rentowy pierwszą ze wskazanych decyzji wydał w wykonaniu wyroku Sądu z dnia 29 marca 2017r., drugą zaś w odpowiedzi na wniosek ubezpieczonego z dnia 28 kwietnia 2017r. Powinna być natomiast wydana w istocie jedna tylko decyzja. To zaś, że wydano dwie, a wniosek J. K. z dnia 28 kwietnia 2017r. potraktowano jako żądanie wznowienia wypłaty zawieszono świadczenia, jest skutkiem wadliwego ustalenia chronologii zdarzeń. Prezentując bieg zdarzeń w odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych – tak jak wynika to z kolejności mającej odzwierciedlenie w aktach emerytalnych – wskazał, że wydał decyzję z 19 maja 2017r., a w dniu 28 kwietnia 2017r. wpłynął wniosek ubezpieczonego o ponowne ustalenie emerytury i po rozpoznaniu tego wniosku została wydana decyzja z dnia 25 maja 2017r. W ocenie Sądu, już pierwsza, pobieżna analiza tego co opisał Zakład, wskazuje, że wniosek J. K. z dnia 28 kwietnia 2017r. wpłynął zanim została wydana decyzja wykonująca wyrok z dnia 29 marca 2017r. Ubezpieczony, który w dacie 28 kwietnia 2017r. nie otrzymał jeszcze decyzji przyznającej świadczenie, nie mógł więc wnioskować o ponowne przeliczenie emerytury i o podjęcie wypłaty świadczenia, które jeszcze nie zostało mu wyliczone. To, że w dacie 28 kwietnia 2017r. złożył druk opatrzone tytułem „wniosek o ponowne ustalenie emerytury” nie powinno być podstawą do wyciągania negatywnych dla niego wniosków. Ubezpieczony zapewne skorzystał z druku ogólnodostępnego, który wypełnił wedle swej najlepszej wiedzy. Istotne jest natomiast to, że wskazany wniosek złożył w dacie 28 kwietnia 2017r., a więc zanim ZUS wydał decyzję z dnia 15 maja 2017r. Ponadto, co niemniej ważne, do tego wniosku dołączył świadectwo pracy z dnia 1 grudnia 2016r. potwierdzające dodatkowy okres zatrudnienia, który w dacie składania wniosku o emeryturę jeszcze się nie zakończył.

Wobec powyższego organ rentowy ww. wniosek ubezpieczonego z dnia 28 kwietnia 2017r., a przede wszystkim świadectwo pracy z dnia 1 grudnia 2016r., powinien uwzględnić już w dacie wydawania decyzji z dnia 15 maja 2017r. Skoro w tym dniu dysponował wskazanymi dokumentami złożonymi w dniu 28 kwietnia 2017r., to nie powinien ich pomijać, a w konsekwencji nie powinien wydawać kolejnej decyzji z dnia 25 maja 2017r. Ta decyzja, wedle tego co wynika z jej treści, została wydana po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 kwietnia 2017r., ale – jak już zostało wskazane – przedmiotowy wniosek wpłynął zanim wydano decyzję z dnia 15 maja 2017r. i nie powinien być rozpatrywany odrębnie.

Skutkiem tego, że ZUS wydając decyzję z dnia 15 maja 2017r. pominął świadectwo pracy z dnia 1 grudnia 2016r., złożone wraz z wnioskiem z 28 kwietnia 2017r., było błędne wstrzymanie wypłaty świadczenia za okres od 1 grudnia 2016r. Art. 103a ustawy emerytalnej stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W rozpatrywanej sprawie organ rentowy wydając decyzję z dnia 15 maja 2017r. przyjął wadliwie, że J. K. kontynuuje zatrudnienie. Pominął przy tym, że już w dacie 28 kwietnia 2017r., a więc zanim została wydana decyzja, wpłynęło do Zakładu, świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy. W konsekwencji, zdaniem Sądu, do zawieszenia wypłaty emerytury musiało dojść, ale tylko za okres od 1 kwietnia 2016r. do 30 listopada 2016r. Natomiast zawieszenie wypłaty za okres dalszy było wynikiem błędu organu rentowego, który był skutkiem pominięcia istotnego dokumentu w postaci świadectwa pracy, którym organ rentowy w dacie wydawania decyzji dysponował (podobnie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 2 czerwca 2016r., III AUa 115/16, Lex nr 2061762).

Z uwagi na powyższe wznowienie wypłaty emerytury, o którym Zakład rozstrzygnął zaskarżoną decyzją, powinno nastąpić nie od dnia 1 kwietnia 2017r., ale od 1 grudnia 2016r., czyli od dnia następnego po dniu, do którego trwał stosunek pracy. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowi art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej, który wskazuje, że

jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu.

Konkludując, Sąd ocenił, iż zaskarżona decyzja była wadliwa i w związku z tym na podstawie art. 477¹ § 2 k.p.c. podlegała zmianie w sposób określony w sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. W oparciu o wskazany przepis Sąd ustalił, że odwołujący reprezentowany przez radcę prawnego, jako strona wygrywająca, powinien otrzymać zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Ich wysokość została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

(...)